

32 9/68

Kristus in sv. Peter.

Ko sta Kristus in sv. Peter hodila po vetu, prišla sta k neki ženi ravno, ko je vsajala pogačo. Nagovoril jo Kristus in uprašal: „Ali bo ktera pogača moja?“ Žena je bila dobrih rok: noben berak ni brez daril šel od hiše, in tudi njega ni hotela s samo besedo odpraviti. „Naj bode pa ta-le tvoja“, pravi. Odlocila mu je najmanjšo, ki je ravno imela jo na loparji. Hotela je vže vsaditi jo, kar pozame Kristus: „Čaki, moram jo zarnamovati, da ne vzamem kake druge, kadar bodo pečene“. Stopi bliže in vtakne prst vanjo. Žena jo zdaj dene v peč; nepoznana sv. moža pa gresta v senco počivat.

Žerusaova pogača je vidno rasla. Kmalu je bila večja nego vse druge. Ženi se to čudno zdi. Pokesa se, ker jo je obljubila popotniku. „E kaj“ reče sama sebi, „saj ni, da bi morala dati to; odpravim ga z drugo. Vendar le škoda je, ker je tako lepo visoka“. Gre, naredi brez druge, potakne prst vanjo, pa dene v peč.

Ko ^{so} bile vse pogače pečene, poklicala je popotnika; dala je Žerusi od njenih pogač, pa on je ostal, ostro pogledal ženo in rekel: „Žena, toni moja pogača, daj mi obljubljeni“. Žena se je neredno delala, tiskala vanj in trdila, da je prava; naj jo le vzame. Pa ker ga ni mogla pregovoriti, zgrabila jo je za posluš jera in udarila je Žerusa po senci. Gospod je zdaj vzel pogačo, pa ne svojo, in šla sta s Petrom dalje. Čez nekoliko časa je vzel Kristus Petru: „Pogledi, pogledi, kaj mi je tu na senci, kamor me je udarila žena“. Peter je pogledal in videl rano, v rani pa črvčka. Dalje grede reče Kristus drugič Petru, naj pogleda rane; „Zelo me sčemi in žgače“, pravi. Pogledi in kaj vidi? Živalico, muhi podobno, ki je precej izletela na bližnje skalo. „Gled, Peter,“ reče Gospod nafto, „ta živalica je bučela; delala bo vosek, brez kterega se ne bo brala nobena sv. maša.“ In tako so postale bučele.

E